

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **H2 Medical s. r. o.**, sídlem Fialova 917/14, Šumperk, zastoupené Mgr. Martinem Blaško, LL.M., advokátem sídlem Olbrachtova 1334/27, Ostrava – Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2018, č. j. 45295/18/5200-11434-707603, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2019, č. j. 64 Af 16/2018 – 47,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2019, č. j. 64 Af 16/2018 – 47, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Finanční úřad pro Olomoucký kraj vydal dne 8. 12. 2016 dodatečný platební výměr, jímž byla žalobkyni doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ve výši 1 463 000 Kč a stanoveno penále ve výši 292 600 Kč. Na základě odvolání žalovaný dodatečný platební výměr změnil ve výroku týkajícím se zajištění daní, v ostatním dodatečný platební výměr svým rozhodnutím potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou, v níž namítala řadu důvodů, pro něž má rozhodnutí správce daně I. stupně i rozhodnutí žalovaného za nezákonná a nepřezkoumatelná.

[3] Zejména poukázala na skutečnost, že podle platné a účinné smlouvy o zamezení dvojího zdanění a navazujícího aplikačního protokolu nebylo možné v rámci výměny informací žádat o informace za období před 1. 1. 2014. Pokud správce daně zaslal za kontrolované období roku 2013 mezinárodní dožádání, jedná se o zcela formální úkon správce daně, neboť správce daně musel vědět, že žádné informace mu nemohou být poskytnuty. Proto došlo k prekluzi

vyměřit či doměřit daň z příjmů právnických osob za rok 2013. Daňová kontrola byla zahájena dne 26. 8. 2014, dodatečný platební výměr byl vydán dne 11. 12. 2016 a napadené rozhodnutí až dne 11. 10. 2018, přičemž mezinárodní dožádání, které mělo stavět lhůtu pro stanovení daně, bylo odesláno dne 13. 2. 2015 a odpověď přijata dne 15. 4. 2016.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní výměnu informací, odeslaná dne 13. 2. 2015, byla pouhým zcela nadbytečným formálním úkonem správce daně. Na podkladě tohoto úkonu nemohl správce daně obdržet žádné relevantní informace, neboť právní úprava obsažená ve Smlouvě o zamezení dvojího zdanění poskytnutí správcem daně požadovaných informací nedovolovala, a tedy odpověď na žádost o mezinárodní výměnu informací nemohla přinést žádné bližší informace ohledně šetřeného obchodu. Došlo tak k marnému uplynutí lhůty pro stanovení daně, protože krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správce daně I. stupně zrušil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žádost o mezinárodní spolupráci při správě daní odeslaná dne 13. 2. 2015 do Švýcarska byla s ohledem na relevantní právní úpravu nadbytečným formálním úkonem správce daně, který nemohl stavět běh prekluzivní lhůty pro stanovení daně, v důsledku čehož lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 marně uplynula, a daň z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období tak byla stanovena po uplynutí prekluzivní lhůty.

[7] V průběhu daňového řízení žalobkyně neuplatnila námitku uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně z důvodu, že dne 13. 2. 2015 prostřednictvím Generálního finančního ředitelství do Švýcarska odeslaná žádost o mezinárodní spolupráci při správě daní (odpověď na žádost o mezinárodní výměnu informací obdrželo Generální finanční ředitelství dne 15. 4. 2016) byla toliko formálním a nadbytečným úkonem, tedy ve svém důsledku nemohla mít za následek stavění běhu prekluzivní lhůty. Tuto námitku uplatnila žalobkyně až v žalobě.

[8] Stěžovatelka zdůrazňuje, že správce daně využil mezinárodní dožádání za účelem odstranění pochybností týkajících se daňové účinnosti účastníkem řízení uplatněných nákladů do základu daně z přijatých faktur za konzultační a poradenské služby od společnosti HERES Holding AG, když důkazní břemeno nesla žalobkyně. Žalobkyně sama v rámci odvolacího řízení požadovala provedení výslechu svědka H. R. G., zástupce dodavatelské společnosti, přičemž tento výslech by bylo možné uskutečnit právě toliko prostřednictvím zahraničního správce daně. Dle názoru stěžovatele je žádost o mezinárodní spolupráci při správě daní nepochybně úkonem, který má za následek stavění běhu prekluzivní lhůty.

[9] Pro případ, že by se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, že žádost o mezinárodní spolupráci při správě daní byla v projednávaném případě zcela nadbytečným formálním úkonem správce daně, který nemohl mít za následek stavění lhůty pro stanovení daně, stěžovatel dále namítá, že v projednávané věci je potřeba zohlednit § 34 odst. 1 věty první zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a § 38r odst. 2 téhož zákona. Žalobkyně vykázala v daňových přiznáních za zdaňovací období roků 2009, 2010, 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018 daňovou ztrátu, která byla správcem daně v souladu s takto učiněnými daňovými tvrzeními správcem daně vyměřena. Žalobkyně mohla daňovou ztrátou vzniklou a vyměřenou ve zdaňovacím období roku 2009 uplatnit v následujících pěti zdaňovacích obdobích, tj. zdaňovacích obdobích roku 2010 až 2014, daňovou ztrátou vzniklou a správcem daně vyměřenou i v roce 2010, si žalobkyně mohla uplatnit v následujících pěti zdaňovacích

pokračování

obdobích, tedy v letech 2011 až 2015. Lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013 by tak skončila současně se lhůtou pro stanovení daně zdaňovacího období roku 2015, tj. 1. 4. 2019. Je tedy zřejmé, že daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 byla pravomocně stanovena ve lhůtě pro stanovení daně, když žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018 bylo žalobkyni doručeno dne 16. 10. 2018.

[10] Stěžovatel dále doplnil, že žalobkyni vznikla a správcem daně byla vyměřena daňová ztráta i za zdaňovací období roku 2015, 2016, 2017 a 2018. Došlo tedy k dalšímu „cyklení“ daňových ztrát, a rozhodná zdaňovací období se tak nacházela v intervalu vyměřených daňových ztrát. Aktuálně se proto konec lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013 řídí koncem lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018. Účastník řízení by si mohl vyměřenou daňovou ztrátu za zdaňovací období roku 2018 uplatnit v letech 2019 až 2023. Tříletá lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu v případě roku 2023 uplyne nejdříve dne 1. 4. 2027, v případě naplnění podmínek dle § 136 odst. 2 daňového řádu, uplyne tato lhůta dne 1. 7. 2027.

[11] Stěžovatel dále zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že napadeným rozsudkem bylo zrušeno i rozhodnutí správce daně prvního stupně – dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, nebylo by možné v důsledku zrušujícího rozsudku již daň z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období stanovit, a to přesto, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně doposud neuplynula, resp. s ohledem na nesprávný závěr stran uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně z příjmů právnických osob za předmětné zdaňovací období by nemohl být naplněn cíl správy daní – tj. správné zjištění a stanovení daně.

[12] V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 8 Afs 58/2019 - 48, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou tzv. řetězení daňových ztrát a prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení daně, stěžovatel doplnil svou argumentaci. Stížní argumentace k aplikaci konceptu tzv. „řetězení daňových ztrát“ (tj. daňových ztrát vzniklých za pozdější zdaňovací období, tj. zdaňovací období 2015, 2016, 2017 a 2018), byla argumentací nad rámec nutného, a pokud bude tato část argumentace Nejvyšším správním soudem v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 58/2019 - 48 shledána nesprávnou, nemůže tento závěr nic změnit na skutečnosti, že i bez aplikace konceptu tzv. „řetězení daňových ztrát“ daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2013 byla pravomocně stanovena ve lhůtě.

[13] V dalším doplnění stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Afs 81/2020 - 40, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval vztahem § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů a § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Stěžovatel konstatuje, že i v kontextu tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu ob stojí jeho závěr, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11. 10. 2018 bylo vydáno ve lhůtě pro stanovení daně, resp. že daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 byla pravomocně stanovena ve lhůtě pro stanovení daně.

[14] Žalobkyně se ke kasační stížnosti žalovaného nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[16] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami,

k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[17] Podle § 34 odst. 1 věty první zákona o daních z příjmů, platí, že *od základu daně lze odečíst daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměřuje.*

[18] Podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů *bylo-li možné uplatnit daňovou ztrátu nebo její část ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacím období, v němž daňová ztráta vznikla, jako položku odčitatelnou od základu daně, lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období, v němž daňová ztráta vznikla, tak i pro všechna zdaňovací období, za která bylo možné tuto daňovou ztrátu nebo její část uplatnit, končí současně se lhůtou pro stanovení daně za poslední zdaňovací období, za které bylo možné daňovou ztrátu nebo její část uplatnit.*

[19] Podle § 148 odst. 1 daňového řádu platí, že *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*

[20] Podle § 148 odst. 2 daňového řádu *lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k a) podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně, b) oznámení rozhodnutí o stanovení daně, c) zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku, d) oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku, nebo e) oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně.*

[21] Podle § 148 odst. 3 daňového řádu *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámení výzvy k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*

[22] Podle § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu *lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci.*

[23] Podle § 148 odst. 5 daňového řádu *lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.*

[24] Podle § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 164/2013 Sb., o mezinárodní spolupráci při správě daní a o změně dalších souvisejících zákonů, *kontaktní místo může požádat kontaktní místo jiného státu o poskytnutí informací vztahujících se ke správě daní, pokud vlastní zdroje informací již byly vyčerpány nebo by jejich získání obrozilo cíl správy daní. Ode dne odeslání žádosti kontaktního místa do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce v dané věci lhůta pro stanovení daně podle daňového řádu neběží.*

[25] Podle čl. 26 odst. 1 Smlouvy mezi vládou České republiky a Švýcarskou spolkovou radou o zamezení dvojího zdanění v oboru daní z příjmů a z majetku ze dne 4. 12. 1995, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 281/1996 Sb. (dále jen „smlouva o zamezení dvojího zdanění“), platí, že *příslušné úřady smluvních států si budou vyměňovat takové informace, u nichž lze předpokládat, že jsou relevantní ve vztahu k provádění ustanovení této smlouvy nebo ve vztahu k provádění nebo vymáhání vnitrostátních právních předpisů, které se vztahují na daně všeho druhu a pojmenování ukládané jménem smluvních států nebo jejich nižších správních útvarů nebo místních úřadů, pokud zdanění, které upravují, není v rozporu se Smlouvou. Výměna informací není omezena články 1 a 2. Podle čl. 26 odst. 2 smlouvy o zamezení dvojího zdanění platí, že veškeré informace obdržené smluvním státem podle odstavce 1 budou udržovány v tajnosti stejným způsobem jako informace získané podle vnitrostátních právních předpisů tohoto státu a budou poskytnuty pouze osobám nebo úřadům (včetně soudů a správních úřadů), které se zabývají vyměřováním nebo vybíráním daní, které jsou uvedeny v odstavci 1, vymáháním nebo trestním stíháním ve věci těchto daní*

pokračování

nebo rozhodováním o opravných prostředcích ve vztahu k těmto daním. Tyto osoby nebo úřady použijí tyto informace jen k těmto účelům. Mohou sdělit tyto informace při veřejných soudních řízeních nebo v soudních rozhodnutích. Informace obdržené smluvním státem mohou být bez ohledu na výše uvedené použity pro jiné účely, pokud takové informace mohou být použity pro takové jiné účely podle právních předpisů obou států a pokud příslušný úřad státu poskytující informace dá souhlas k takovému použití.

[26] V nyní projednávaném případě se jednalo o doměření daně z příjmů právnických osob žalobkyni za zdaňovací období roku 2013. Lhůta pro stanovení daně z příjmů za toto zdaňovací období započala dle § 148 odst. 1 daňového řádu běžet dne 1. 4. 2014 (s odkazem na § 136 odst. 1 téhož zákona).

[27] Vzhledem k tomu, že v tomto zdaňovacím období mohla stěžovatelka podle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů uplatnit daňovou ztrátu vyměřenou za zdaňovací období roku 2010, řídí se konec běhu prekluzivní lhůty podle § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení by tak lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013 uplynula současně se lhůtou pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2015 (tj. za poslední zdaňovací období, za které bylo možno daňovou ztrátu vyměřenou v roce 2010 uplatnit), konkrétně tedy dne 1. 4. 2019.

[28] Ustanovení § 38r odst. 2 daňového řádu má dle judikatury Nejvyššího správního soudu povahu *lex specialis* (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Afs 251/2015 - 74, ze dne 9. 9. 2019, č. j. 7 Afs 134/2019 - 20, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 8 Afs 58/2019 - 48) a představuje zvláštní doplnění § 148 daňového řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Afs 81/2020 - 40).

[29] V rozsudku ze dne 13. 5. 2020, č. j. 8 Afs 58/2019 - 48, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*smyslem jasného stanovení lhůty pro stanovení daně a jejího prekluzivního charakteru je jednak zajištění právní jistoty jak na straně daňových subjektů, tak na straně správce daně, ale zároveň i vytvoření stimulu pro včasné uspořádání právních vztahů obou stran. Zároveň tato lhůta představuje určitou bariéru pro eventuelní svévolné zásahy do právní sféry daňových subjektů, ke kterým by při její absenci mohlo docházet. Obě strany by měly mít objektivně daný a jednoznačně definovaný časový prostor, ve kterém mohou vzájemně vypořádávat právní vztahy plynoucí z daňových povinností. Délka tohoto časového prostoru by pak měla být vyvážená tak, aby zohledňovala komplikovanost a náročnost dané materie, ale zároveň nepředstavovala nedůvodný zásah do právní jistoty zúčastněných stran, které v této souvislosti stíhá povinnost prokázat svá tvrzení (srov. např. též závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, č. 1542/2008 Sb. NSS)*“.

[30] V citovaném rozsudku č. j. 8 Afs 58/2019 - 48 Nejvyšší správní soud zároveň odmítl, že by řetězení ztrát mělo mít vliv na další prodlužování lhůty pro stanovení daně způsobem, jak stěžovatel naznačuje v kasační stížnosti. Naopak dospěl k závěru, že lhůta pro stanovení daně má za každé zdaňovací období svůj samostatný režim a ve smyslu § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů se prekluzivní lhůty pro vyměření daně za zdaňovací období, ve kterých mohla být ztráta uplatněna, zkracují (viz k tomu shodně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Afs 81/2020 - 40).

[31] V rozsudku č. j. 9 Afs 81/2020 - 40 pak Nejvyšší správní soud podrobně popsal a vysvětlil logiku stanovení lhůty pro vyměření či doměření daně v případě uplatnění daňové ztráty vzniklé v předchozích zdaňovacích obdobích. V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit a pro stručnost na ně odkazuje a při výpočtu délky prekluzivní lhůty z nich vycházel.

[32] V projednávaném případě tak v intencích citované judikatury činí prekluzivní lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2010 8 let [s počátkem běhu: 1. 4. 2011 a (bez zohlednění případného přerušení či stavění) koncem běhu: 1. 4. 2019], pro zdaňovací období roku 2011 činí prekluzivní lhůta 7 let (s počátkem běhu: 1. 4. 2012 a koncem běhu:

1. 4. 2019), pro zdaňovací období roku 2012 6 let (s počátkem běhu 1. 4. 2013 a koncem běhu: 1. 4. 2019), pro posuzované zdaňovací období roku 2013 činí prekluzivní lhůta 5 let (s počátkem běhu: 1. 4. 2014 a koncem běhu: 1. 4. 2019), atd., přičemž pro zdaňovací období roku 2015 jako poslední zdaňovací období, za které bylo možno daňovou ztrátu uplatnit, činí prekluzivní lhůta opět 3 roky.

[33] Pro zdaňovací období roku 2013 by tedy prekluzivní lhůta pro stanovení daně z příjmů činila 5 let. Tato lhůta tak nemohla skončit dříve než dne 1. 4. 2019.

[34] Správce daně vydal dodatečný platební výměr, jímž žalobkyni doměřil daň z příjmů právnických osob, dne 8. 12. 2016 a o odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru rozhodl stěžovatel rozhodnutím ze dne 11. 10. 2018, jež bylo žalobkyni doručeno dne 16. 10. 2018. Dnem 16. 10. 2018 tedy byla daň žalobkyni pravomocně stanovena.

[35] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že k doměření daně došlo v zákonem stanovené lhůtě, nikoli až poté, co tato lhůta uplynula, jak nesprávně dovodil krajský soud. Rovněž nejzazší desetiletá lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 5 daňového řádu byla v daném případě zachována.

[36] S odkazem na výše citovanou judikaturu se Nejvyšší správní soud neztotožnil s argumentací stěžovatele, že by řetězení ztrát mělo vliv na prodlužování lhůty pro stanovení daně a že „*aktuálně se konec lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2013 řídí koncem lhůty pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2018*“, nicméně na podkladě stížní námitky, že je třeba zohlednit § 38r odst. 2 zákona o daních z příjmů, přisvědčil stěžovateli, že daň z příjmů právnické osoby byla v projednávaném případě doměřena v rámci zákonem stanovené lhůty, a rozsudek krajského soudu, založený na opačném právním závěru, proto zrušil.

[37] Ostatními námitkami stěžovatele se dále Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť to je za dané procesní situace nadbytečné či alespoň předčasné.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Ve světle výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[39] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu